

L'Òbra de Zefir Bòsc.

La vida e l'òbra de Zefir Bòsc, son pas qu'una mena de cantadissa a la glòria de son terraire. N'a chucat lo lach a la popa, n'a trevats totes los camins, n'a rescontrats los òmes e las bèstias, ne sap la lenga e las costumas, n'a descobèrta e aprigondida l'istòria...Rarament un òme s'es parelhament identificat a son encontrada. Un besonh irrepressible de saupre, una set de s'exprimir, una voluntat de partatge, una liberacion de las fòrças que rodejan dins son èime.

E puèi, cal dire que Zefir Bòsc sapièt posar son inspiracion a las bonas fonts : l'autenticitat, la simplicitat, la sana curiositat e, mai que mai, l'amor de sa familia e de sa tèrra. Probable, qu'als jorns de uèi o als uèlhs d'unes cencors, son pas aquí que de tematicas passeistas; trop sovent tractadas jos un agach estrech, mancant d'originalitat e d'audàcia creativa. De segur, un jutjament plan trop superficial que ten pas compte de las qualitats que caup l'obrassa d'aquel autòdidacte valentós e inspirat. E son darrièr libre es pas qu'un exemple, de mai, mostrant la permanéncia e la valor intrensecas, d'aquestas qualitats fonsudas.

Lo Roërgue Naut es lo païs astrat de Zefir Bòsc. Del rescontre d'Òlt e de Trueire, entre Concas e Espaliu, Viadena e Dordon, fins qu'als penjals erbassuts d'Aubrac, ne conèis las piadas menudas, las dralhas amagadas, l'existéncia escreta, lo passat e lo present, lo bon e lo maissant. Poëta abans tot, ne cantèt las beutats e ne sapièt descobrir l'anma.

Coma dich, la lenga d'Òc, Zefir agèt pas a l'apréner, estent que la sabiá de naissença, dins tota sa riquesa dialectala e dins totes sas arcanas *sintaxicas*. A despart d'una transmission orala poderosa, agèt de mèstres de valor : Mouly plan segur, mas tanben Calehon, Miremont, Seguret, Bessou, Vaylet e Joan Boudou que coneuguèt, tota aquela crana linhada dels autors roërgasses e del Grelh Roërgat. Pasmens, caldriá pas creire que Bòsc se recantona dins son caire. Se drobiguèt pro lèu a la literatura d'Òc tota, dont ne tirèt – e çaquela ne tira encara – una rica garba d'ensenhaments.

La poësia de Zefir Bòsc raja clarinèla e serena, pastada d'images, descriptiva e refofanta de clartat terradorenca, una metrica classica e segura, una remirabla mestresa de la lenga. Per el, escriure es pas brica un jòc estèrlhe, un passa-temps d'intelectual o un assag tenic. Es un besonh natural, uman, quotidian, coma lo beure e lo manjar. Aquesta dimension ne fa justament tota la valor e tot l'interès.

Pasmens, la poësia es pas qu'una faceta del trabalh d'escritura menat per Zefir Bòsc, qu'es tant bon prosator que versificador. Sos

contles som aquí per ne porgir la pròva se caliá : *Racontes del païs*, reculhits e restituïts dins tot lor ample imaginari e que pòrtan pèira a l'etnologia mièjomala.

Quant a la coneissença del passat, Zefir Bòsc s'es arnescat a l'estudiar directament sul terren, a travèrs testimònies e rescontres, archius privats e legidas especializadas, curiositat totjorn despertada, agulhonat per una voluntat ferotja e una teneson jamai alassada. Sufís de legir sos obratges, coma : *Les gabarriers de la Haute Vallée d'Olt o Pescas d'Olt*, per préner la mesura del seriós e de la passion de nòstre ôme.

Zefir Bòsc es pas lo primièr ni mai, tanpauc, lo darrièr – o cal esperar – a s'identificar a una ciutat o un terraire. Prètzfach d'una existéncia, atal volguda ; se nos agrada de balhar una capelada de mai a son òbra, podèm pas que nos empachar, subretot, de remirar l'amor fòl que pòrta a son païs e sa Lenga d'Òc.

Joan Fourié, Majoral del Felibridge.

*

Zefir Bòsc vist per Bétou.